

Про Гасанця та його вірного друга

Василь Чухліб

Не любить зайчик Гасанець сиднем у хатині сидіти. Навіть як негода, не втримаєш удома. Усе б йому гасати по лісах, ярах та вибалках, до всього додивлятися та дослухатися.

— От і догасався, лишенько ти моє! — картає його Зайчиха. — Тепер у вусі стріляє. Авжеж, попобігати на дощі та на вітрі!

Гасанець мовчить, тільки сопе. А що ж перечити, коли правд) кажуть.

— Тобі трохи полегшало, Гасанчику, то й побудь собі сам. А я піду на роздобутки, бо вже ні моркви, ні капусти нема в коморі, — сказала Зайчиха. — Тільки ж гляди, з хати не виходь, навіть вікна не відчиняй.

Гасанець послухався. Лежав у ліжку і рахував, скільки морквин намальовано на стіні. А потім устав, походив по хаті, обдивився своє вухо в люстерко. Тут сонце вдарило у вікна, і він почав пускати люстерком сонячні зайчики.

А потім... потім Гасанець прочинив двері й тихенько вишмигну на ґанок.

Як гарно було надворі! Сонячно, весело. Усе зеленіє, цвіте

пахне, птахи на деревах виспівують, коники у траві на скрипочках грають. Гасання так повабило туди, до знайомих дерев, квітів, трав, що він весь наструнився і ледь не стрибнув з ґанку, щоб помчати, помчати... Та в останню мить згадав мамин наказ, присів на східчині, підпер голову лапою. Сидить.

Зашелестіли кущі — і на стежині з'явився опецькуватий ведмедик. Клиш-Клиш його звати. То такий, що може пройти мимо й голови не підвести, усе в землю дивиться. А це таки помітив Гасанця.

— Ти чого сидиш сам-один? Чого зажурився? — питає.

— Чого, чого? Довго розказувати, та мало слухати. Хіба ж весело буде, як і погратися ні з ким? А давай-но з тобою! — Гасанець йому.

— Еге, я вже й так загулявся. А сьогодні на пасіці в нас мед качають. Нічого смачнішого немає в світі, ніж свіжий мед!

І Клиш-Клиш перекульцем покотився з пагорба.

Враз через галявину наче стріла майнула — і перед самим ґанком приземлився козлик Копитько. Як завжди, голову тримає високо, грайливо поблискує очицями.

— Пограйся зі мною, козлику! — просить Гасанець.

— Нема коли, — каже Копитько. — На Зелений стадіон поспішаю. У нас там змагання з бігу на приз Великого Козла.

Був тут і нема Копитька.

А то ж хто по стежині чмихає, довгим хвостом кушпелить? Та це ж борсучок Щетинка! Одного разу він Гасанця і Зайчиху в своїй норі прихистив, як гнався за ними злий Вовчище.

— Гей, Щетинко! Може, ти зі мною пограєшся? — закликає Гасанець.

Е, таке придумав, — буркотить борсучок. — Мені спати саме час. Я після обіду завжди сплю.

Щетинка, позіхаючи, почимчикував до своєї нори, а Гасанець вкрай засмутився. І мама щось довго не повертається...

— Ну й круті ж східці у цих зайчисьок! Поки виберешся, то й вечір настане, — чує Гасанець, як хтось, сопучи, примовляє.

І тут на ґанок перевалюється їжачок Топка.

— Хух, дай перевести дух. А тепер приймай гостинці! — І Топка скидає з однієї голки червонобоке яблуко, з другої — велику, як глечик, грушу. Ще й соковиту морквину з торбини дістає: — Знаю, що тобі морква така солодка, як ведмедю мед.

Гасанець аж розгубився.

— То це ти до мене в гості прийшов? — перепитує.

А хіба не бачиш? Не до Вовка ж! — сміється Топка. — Почув, що ти захворів, ноги на плечі і — гайда!

Ну й Топка!

Відпочив трохи, а потім давай про всі лісові новини розказувати. Тоді пісеньку заспівав, яку, виявляється, сам склав. Така цікава пісенька:

Ой золоті дерева,

І сонце шелестить!

У вусі в діда Лева

Сова оката спить.

А як почав Топка жолудями жонглювати, через спину перекидатися та всякі сальто-мальто робити, Гасанець про все на світі забувся. От циркач! Такого у всьому лісі не знайдеш.

Потім уже Гасанець учив Топку на барабані дріб вибивати, аж поки мама прийшла з поля.

— О, ти вже зовсім побадьорішав! — одразу помітила Зайчиха.

А й справді побадьорішав Гасанець. Ніби й у вусі перестало стріляти.